

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyň: **a) M. H., b) V. W. H., c) M. H., d) K. H.**, všechny zast. JUDr. Pavlem Lasákem, advokátem, se sídlem Englišova 1901/47, Opava, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 11. 2013, č. j. 22 A 125/2013 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 15. 11. 2013, č. j. 22 A 125/2013 - 18, zastavil řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2013, č. j. 1029/580/13, 50112/ENV. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyň a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 2. 5. 2013, č. j. ČIŽP/49/OOL/SR02/1111129.010/13/VZU, jímž byly žalobkyním uloženy pokuty za správní delikty podle § 4 písm. c) a d) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, ve znění pozdějších předpisů.

V odůvodnění usnesení krajský soud uvedl, že žádná žalobkyně spolu s podáním žaloby nezaplatila soudní poplatek, proto soud každou žalobkyni vyzval k zaplacení soudního poplatku ve výši 3.000 Kč v přiměřené lhůtě 10 dnů od doručení výzvy. Současně soud každou žalobkyni poučil o následcích nesplnění této výzvy. Ačkoliv výzva k zaplacení soudního poplatku byla žalobkyním doručena dne 21. 10. 2013, žádná žalobkyně

soudní poplatek do 15. 11. 2013 nezaplatila, proto soud podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, řízení zastavil.

Proti tomuto usnesení podaly žalobkyně (dále jen „stěžovatelky“) včas kasační stížnost. Namítaly, že podle § 6 odst. 9 zákona o soudních poplatcích je samostatným základem soudního poplatku každé napadené rozhodnutí. V dané věci bylo napadeno pouze jedno rozhodnutí, počet stěžovatelek je pro zpoplatnění nepodstatný. Stěžovatelky dále konstatovaly, že navzdory nezákonnosti výzev zaplatila dne 27. 11. 2013 stěžovatelka a) soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Stěžovatelky uzavřely, že je krajský soud nesprávně poučil o opravném prostředku, a navrhly, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přípustnou a projednatelnou, neboť podle jeho konstantní judikatury *„[v] řízení o kasační stížnosti proti usnesení městského, resp. krajského soudu, o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku za předchozí kasační stížnost by trvání na splnění poplatkové povinnosti znamenalo řetězení řešeného problému a ve svém důsledku by popíralo smysl samotného řízení. Tato okolnost proto sama o sobě nemůže bránit projednání věci a vydání meritorního rozhodnutí.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2007, č. j. 9 As 3/2007 - 77, dostupný www.nssoud.cz).

Napadené usnesení přezkoumal Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelky uplatnily v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelky podaly z důvodu nezákonnosti usnesení o zastavení řízení [srov. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.].

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 47 písm. c) s. ř. s. *„[s]oud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.“*

Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, *„[n]eby-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.“* Podle odst. 3 téhož ustanovení *„[s]oud poplatníka ve výzvě poučí o tom, že řízení zastaví, jestliže poplatek nebude ve stanovené lhůtě zaplacen.“*

Krajský soud vydal dne 21. 10. 2013 čtyři výzvy k zaplacení soudního poplatku ve výši 3.000 Kč ve lhůtě 10 dnů od doručení výzvy. Každá z těchto výzev byla adresována jedné ze stěžovatelek. Současně byly stěžovatelky poučeny o tom, že nebude-li poplatek zaplacen ve stanovené lhůtě, soud po jejím marném uplynutí řízení zastaví. Tyto výzvy byly doručeny zástupci stěžovatelek do datové schránky dne 21. 10. 2013 společně s výzvou k předložení plných mocí.

pokračování

Dne 30. 10. 2013 doručil zástupce stěžovatelek krajskému soudu plné moci, které mu dne 17. 10. 2013 udělily stěžovatelky; na výzvu k zaplacení soudního poplatku však nereagoval. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že podle data uvedeného na plných mocích byly stěžovatelky zastoupeny advokátem již v okamžiku podání žaloby; krajský soud proto nepochybil, pokud výzvu k zaplacení soudního poplatku zaslal zástupci stěžovatelek a lhůtu pro zaplacení odvíjel od doručení zástupci.

Stěžovatelky navzdory řádné výzvě soudu soudní poplatek v soudem stanovené lhůtě nezaplatily. To vedlo krajský soud k vydání usnesení o zastavení řízení.

Popsaný postup krajského soudu považuje Nejvyšší správní soud za zcela správný a souladný s citovanými ustanoveními právních předpisů, rovněž lhůtu k zaplacení soudního poplatku v délce deseti dnů shledal Nejvyšší správní soud přiměřenou. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu lze totiž za dostatečnou považovat i lhůtu k zaplacení soudního poplatku v délce tří dnů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2007, č. j. 2 As 34/2007 - 74, dostupný www.nssoud.cz).

K námitce stěžovatelek, že žalobou bylo napadeno pouze jedno rozhodnutí, Nejvyšší správní soud připomíná, že ustanovení § 6 odst. 9 zákona o soudních poplatcích neřeší pluralitu účastníků řízení na straně žalujících. Úpravu týkající se společného návrhu více osob obsahuje ustanovení § 33 odst. 8 s. ř. s., podle kterého *„[p]odá-li více osob společný návrh, jedná v řízení každý sám za sebe a s účinky jen pro svou osobu.“*

Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 As 74/2011 - 251, publikovaném pod č. 2410/2011 Sb. NSS, vyslovil, že *„[ú]častníci řízení, kteří učinili společný návrh (§ 33 odst. 8 s. ř. s.), netvoří tzv. nerozlučné společenství účastníků ve smyslu § 91 odst. 2 o. s. ř., neboť tento institut v soudním řízení správním nelze aplikovat. Každý z nich vystupuje v řízení jako samostatný účastník, a proto je každý z nich zvlášť povinen zaplatit soudní poplatek [§ 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, a § 2 odst. 8 téhož zákona a contrario].“*

S ohledem na citovanou judikaturu Nejvyšší správní soud konstatuje, že podáním žaloby vznikla poplatková povinnost každé ze stěžovatelek samostatně a krajský soud postupoval zcela správně, pokud vyzval k zaplacení soudního poplatku každou stěžovatelku zvlášť.

Podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích *„[u]snesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení. Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost.“*

Z tohoto ustanovení vyplývá povinnost krajského soudu zrušit své usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku pouze v případě, kdy je soudní poplatek zaplacen před právní mocí daného usnesení. To se však v projednávané věci nestalo. Kasační stížností napadené usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci dne 19. 11. 2013 a stěžovatelka a) soudní poplatek zaplatila teprve dne 28. 11. 2013, kdy byl

krajskému soudu doručen příslušný formulář s vylepenými kolkovými známkami a krajský soud tyto známky označil svým razítkem.

Právní mocí usnesení o zastavení řízení, tj. dne 19. 11. 2013, zanikla stěžovatelkám poplatková povinnost, a pozdější zaplacení soudního poplatku tudíž již nemohlo mít žádný vliv. Krajský soud pouze podle § 10 odst. 1 věty první zákona o soudních poplatcích vrátí stěžovatelce a) soudní poplatek zaplacený dne 28. 11. 2013, neboť stěžovatelka v daném okamžiku nebyla k jeho zaplacení povinna.

Námitce stěžovatele, že je krajský soud nesprávně poučil o opravném prostředku, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Především není zřejmé, zda tato výtku směřovala proti napadenému usnesení nebo proti výzvám k zaplacení soudního poplatku. Nejvyšší správní soud shledal, že poučení obsažené v napadeném usnesení plně odpovídá požadavkům ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. Proti výzvám k zaplacení soudního poplatku nejsou opravné prostředky přípustné a nemají-li tyto výzvy formu usnesení, nemusí ani takové poučení obsahovat.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal žádný ze stěžovatelkami uplatněných důvodů pro zrušení usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 11. 2013, č. j. 22 A 125/2013 - 18, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelky neměly ve věci úspěch, žalovaný žádné náklady řízení neuplatňoval, proto Nejvyšší správní soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu